náboženství, není podle povahy věci ještě stanoveno, že by pro učitele literního měla postačovati čekatelská doba (resp. příslušná výpomocná služba) absolvovaná ve skupině zvláštního učitele náboženství. Předpisuje-li dále § 4 v odstavci (1.), že se čekatel stanoví definitivním učitelem, jakmile dovršil předepsanou čekatelskou dobu etc., má arci na zřeteli především trvání této doby, avšak pokud běží o kvalitu čekatelské služby, odkazuje na to, že to musí býti »předepsana« služba, tedy služba kvality vytčené v § 2. Posléze má sice stížnost pravdu, že z § 23 učit. zák. nelze vyčísti nic, co by nasvědčovalo tomu, že dobou čekatelskou, resp. dobou výpomocné služby, započítatelnou po rozumu § 2 odst. (3.) do tříletí, jež jest podmínkou pro ustanovení učitele definitivním učitelem literním, musí býti doba konané služby v odvětví literním, avšak úřad svůj výrok v tomto smyslu také neopřel o § 23, nýbrž poukázal na tento paragraf jen po té stránce, že jsou v něm zásadně zrušeny jakékoli jiné zápočty do služby, než které jsou v učitelském zákoně výslovně připuštěny.

Č. 10.776.

Zemědělství. — Policejní právo trestní: Podle kterých hledisek jest řešiti otázku, má-li nedovolené vykácení lesa býti trestáno podle zák. č. 82/1918 Sb. nebo podle zák. č. 37/1928 Sb.?

(Nález ze dne 14. října 1933 č. 16.762.)

Věc: František G. v P. (adv. Dr. Ivan Markovič z Bratislavy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek zákona o zatímní ochraně lesů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Rozsudkem okresního úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši jako policejního trestního soudu z 18. září 1929 uznán byl František G., předseda urbáru v P., vinným přestupku § 2 zák. č. 37/28 Sb., jejž spáchal tím, že býv. urbariální společníci obce P. v chotáru obce M. ve svém lese vykáceli asi 700 m³ bez povolení, a byl podle § 8 cit. zák. odsouzen ke 12.000 Kč pokuty, resp. náhradnímu zavření na 20 dnů. Rozsudek odůvodněn je takto: »Při konaných jednáních netajil obviněný, že býv. urbariální spoluvlastníci obce P. v letech 1927 až 1928 káceli bez povolení dříví, hájil se tím, že pozemek, na němž kácení bylo provedeno, je holinou a neužitečnou plochou, proto že povolení nepotřebovali, dále že okr. soud v Liptovském Hrádku je pro podobný přestupek osvobodil, a konečně že přesná vykácená hmota dříví nemohla být zjištěna. K této obhajobě nebylo lze přihlédnouti, neboť podle zprávy lesního oddělení okr. úřadu sporná plocha není pastvou, nýbrž ochranným lesem, který je pojat do státní správy a je do základní knihy župních lesů i zaznačen. Zápis v pozemkových knihách podle nař. 18.243/1890 F. M. nemá žádného účinku, dále podle odst. 5 § 2 zák. č. 37/28 je žadatel povinen vyčkat úřední povolení a do té doby nesmí s kácením započít bez ohledu na to, podal-li vůbec žádost za povolení či nikoliv, a kdy tato žádost byla kompetentnímu úřadu podána.«

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozsudkem odvolání Františka G. nevyhověl a potvrdil rozsudek I. stolice ex motivis, připojiv tyto důvody: »Na obsah vývodů odvolání nemohl býti vzat zřetel, poněvadž se obžalovaný k spáchání přestupku v protokolu ze 4. ledna 1929 sám přiznal, a poněvadž byl podle § 2 zák. čl. V:1878 správně podle § 8 zák. č. 37/28 souzen.«

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozsudku podané, zabýval se nss především námitkou stížnosti, že čin st-li za vinu kladený byl spáchán ještě za platnosti zák. č. 82/18 Sb., podle něhož přestupky tohoto zákona souditi byly povolány soudy, a byl prý proto st-l potrestán úřadem nekompetentním. Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Ve svých nál. Boh. A 9158/31 a 9160/31 vyslovil nss právní názor, že trest může býti uložen jen podle zákona, který v době, kdy se trest ukládá, platí a působí. — V daném případě bylo trestní řízení zavedeno a trestní nález vydán nesporně za účinnosti zák. č. 37/28 Sb. Tímto zákonem (§ 12) byl zrušen zák. č. 82/18 Sb., který v § 5 přiznával trestní kompetenci řádným soudům. V době vydání nař. rozhodnutí nebyly tedy již řádné soudy příslušny a trestní pravomoc příslušela jedině úřadům správním, povolaným k tomu předpisem § 8 zák. č. 37/28 Sb. Jestliže jde o trestní čin spáchaný ještě za účinnosti zák. č. 82/18, mohou správní úřady trestní pravomoc vykonávati však jen tehdy, bylo-li jednání za vinu kladené trestné již podle tohoto zák. a zůstalo trestným i podle zák. č. 37/28. Že v daném případě předmětem trestního řízení byla skutková podstata, která byla trestná již za účinnosti zák. č. 82/18 a kterou také zák. č. 37/28 za trestnou prohlašuje, o tom není sporu. Byl proto žal. úřad kompetentní vydat trestní nález, byť i šlo o čin spáchaný za platnosti zák. č. 82/18.

Ve výroku o vině namítá stížnost v prvé řadě, že za trestní čin v daném případě nemůže býti činěn zodpovědným a odsouzen st-l, jako předseda a vykonavatel usnesení shromáždění urbárníků, nýbrž samo toto shromáždění, jež prý je za svá usnesení kolektivně zodpovědno. Námitku tohoto obsahu st-l v řízení správním nevznesl a žal. úřad se jí nezabýval a ani z moci úřední zabývati se nemusel (§ 204 odst. 2 tr. pol. ř.). Nemůže se proto ani nss se zřetelem na předpis §§ 5 a 6 zák. o ss námitkou tou věcně zabývati. Pokud pak právní zástupce st-lův při veř. ústním líčení tvrdil, že žal. úřad byl povinen z moci úřední zkoumati otázku trestní zodpovědnosti, brání předpis § 18 zák. o ss, aby nss námitku tuto podrobil meritorní kognici, když tě nebyla ve stížnosti relevována.

V druhé řadě pak stížnost namítá, že ani st-l, ani spolek urbárníků nejsou trestně zodpovědni, nýbrž že by trestným mohl býti leda snad Josef W. v P., který od nich koupil dříví na stojato a sám je vykácel; stížnost vytýká jako vadu řízení, že žal. úřad na tuto námitku nevešel a o tom neprovedl šetření. Žal. úřad brání se proti tomu ve svém odvodním spise námitkou, že prý st-l obrany takové v řízení před I. stolicí nevznesl a ve svém odvolání neuvedl jména kupce, takže neměl možnosti touto okolností se zabývati. Než trestní policejní řád nevylučuje uplatnění novot i v odvolání z rozsudku I. stolice, okolnost pak, že st-l neuvedl v odvolání jména kupce, neznemožnila žal. úřadu jméno to

zjistiti, jak svědčí spisy trestní, v nichž se nachází četnická relace, že tímto kupcem byla firma Josef W. v P. Nebránilo proto nic žal. úřadu, aby podrobil kognici námitku o trestní zodpovědnosti kupce. Neučinil-li tak, trpí nař. rozhodnutí podstatnou vadou řízení, ježto nevyčerpalo obsah odvolání.

Stížnost uplatňuje dále námitku promlčení trestního činu podle § 31 přest. zák. a vytýká v tom směru, že žal. úřad nezjistil přesně dobu, kdy trestný čin byl spáchán. Nss musel stížnosti v tomto bodě přisvědčit, neboť nezjistil-li žal. úřad — jak z nař. rozhodnutí patrno — objektivně a přesně dobu, kdy bylo dříví bez povolení káceno, pak nemůže nss námitku promlčení přezkoumávat. Také v tom spočívá podstatná vada řízení.

Nedostatek tohoto zjištění má však za následek další podstatnou vadu, jevící se v tom, že nss nemůže posoudit důvodnost ani další námitky stížnosti, že totiž objektivní skutková povaha trestného činu není vůbec dána, neboť za platnosti zák. č. 82/18 stačilo pouhé oznámení zamýšleného mýcení měsíc předem příslušnému politickému úřadu a nedošel-li do měsíce zákaz mýcení, byl majitel lesa k mýcení oprávněn.

Pro tyto podstatné vady bylo nař. rozhodnutí ve výroku o vině zrušiti podle § 6 zák. o ss. Bylo-li však rozhodnutí zrušeno v otázce viny, padá tím i výrok o trestu a nss nemusí se proto zabývat námitkami stížnosti, v nichž se brojí proti výši uloženého trestu.

Č. 10.777.

Zamestnanci verejní: Drahotný prídavok na deti štátneho zamestnanca, študujúce na učilišti, požiadovaný pre dobu po 18. roku veku (§ 6, I. odst. 1 a § 15 zák. č. 394/22 Sb.) nemožno odopreť jedine v dôvodu, že deti nevykazovaly riadny prospech vo štúdiach, konaných pred 18. rokom veku.

(Nález zo dňa 14. októbra 1933 č. 16.907.)

Vec: Ľudevít A. v K. proti generálnému finančnému riaditeľstvu v Bratislave o drahotný prídavok na dieťa.

Výrok: Napadnuté rozhodnutie sa zrušuje pre nezákonnosť.

Dôvody: K žiadosti sť-ľovej zo dňa 28. marca 1925 žal. úrad rozhodnutím zo dňa 24. apríla 1925 preložil sť-ľa na základe § 11 zák. č. 286/24 do trvalej výslužby, stanoviac mu zároveň i jeho penzíjne požitky, a vyslovil, že nárok na ďalšiu výplatu prídavkov stanovených pre jeho deti, ktoré po uplynutí toho mesiaca, v ktorom dovršia 18. rok svojho veku budú dalej študovať s riadnym prospechom na učilišti, má sť-ľ uplatniť onoho času u žal. úradu s prihláškou.

S podaním de dato 17. februára 1930 riadenom na žal. úrad domáhal sa sť-ľ, dovolávajúc sa svrchu uvedeného penzíjneho dekretu dalšieho poukázania drahotného prídavku, a to od 31. marca 1930 pre svojho syna Ľudevita, narodeného dňa 12. marca 1912, ktorý je žiakom II. b) ročníku na štátnej vyššej priemyseľnej škole v Košiciach.